

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Рев 1662/2020
11.03.2020. године
Београд

Врховни касациони суд у већу састављеном од судија Јасминке Станојевић, председника већа, Бисерке Живановић, Споменке Зарић, др Илије Зиндовића и Зоране Делибашић, чланова већа, у парници тужиле АА из ..., чији је пуномоћник Стефан Нешић, адвокат из ..., против тужене Републике Србије, Високи савет судства, Основни суд у Врању, коју заступа Државно правобранилаштво – Одељење у Лесковцу, ради исплате, одлучујући о ревизији тужене изјављеној против пресуде Вишег суда у Врању Гж 386/18 од 01.10.2018. године, у седници од 11.03.2020. године, донео је

Р Е Ш Е Њ Е

НЕ ПРИХВАТА СЕ одлучивање о ревизији тужене, изјављеној против пресуде Вишег суда у Врању Гж 386/18 од 01.10.2018. године, као изузетно дозвољеној.

ОДБАЦУЈЕ СЕ као недозвољена ревизија тужене изјављена против пресуде Вишег суда у Врању Гж 386/18 од 01.10.2018. године.

О б р а з л о ж е њ е

Пресудом Основног суда у Врању Прр1. 28/17 од 10.10.2017. године, ставом првим изреке тужена је обавезана да тужилци накнади штету изазвану повредом права на суђење у разумном року у предмету Основног суда у Врању И 557/17, и то по основу разлике зараде 7.519,80 динара, по основу неисплаћене зараде 97.243,86 динара, на основу неисплаћеног регреса 11.076,56 динара и 16.739,37 динара, све са припадајућом законском затезном каматом, на име трошкова парничног поступка 32.700,00 динара са припадајућом законском затезном каматом и на име трошкова извршног поступка 20.584,00 динара. Ставом другим изреке тужена је обавезана да тужилци накнади парничне трошкове у износу од 18.000,00 динара са законском затезном каматом од извршности пресуде до исплате.

Пресудом Вишег суда у Врању Гж 386/18 од 01.10.2018. године ставом првим изреке одбијена је као неоснована жалба тужене и потврђена првостепена пресуда. Ставом другим изреке одбијен је захтев тужене за накнаду трошкова другостепеног поступка.

Против другостепене пресуде, заступник тужене је благовремено изјавио ревизију због погрешне примене материјалног права и из разлога прописаних чланом 404. Закона о парничном поступку.

Тужила је доставила одговор на ревизију.

По оцени Врховног касационог суда, нису испуњени законски услови за одлучивање о ревизији тужене као изузетно дозвољеној, у смислу члана 404. став 1. Закона о парничном поступку – ЗПП („Службени гласник РС“ 72/11.. 78/18). Побийана другостепена пресуда донета је у складу са правним схватањем израженим кроз одлуке Врховног касационог суда о праву на накнаду материјалне штете у парничном поступку, која је досуђена применом Закона о заштити права на суђење у разумном року у ситуацији када је утврђена повреда права на суђење у разумном року у извршном предмету у коме је извршни дужник друштвено правно лице, као у конкретном случају. Зато је одлучено као у ставу првом изреке.

Врховни касациони суд је испитао дозвољеност изјављене ревизије у смислу члана 410. став 2. ЗПП и утврдио да ревизија тужене није дозвољена.

Тужбом од 21.04.2017. године тужила је тражила накнаду штете у износу од 132.582,56 динара са припадајућом законском затезном каматом.

Будући да се тужбени захтев односи на потраживање у новцу које очигледно не прелази динарску противвредност од 3.000 евра по средњем курсу Народне банке Србије на дан подношења тужбе, ради се о спору мале вредности у смислу члана 468. став 1. ЗПП, а чланом 479. став 6. ЗПП прописано да ревизија у споровима мале вредности није дозвољена.

Из наведених разлога, Врховни касациони суд је одлучио као у ставу другом изреке, на основу члана 413. ЗПП.

**Председник већа-судија
Јасминка Станојевић, с.р.**

За тачност отправка
Управитељ писарнице
Марина Антонић